

Sprawa C-370/24 [Nastolo]ⁱ

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

23 maja 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunale ordinario di Lodi (Włochy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

20 maja 2024 r.

Strona powodowa:

AT

Strona pozwana:

CT

[...]

TRIBUNALE ORDINARIO DI LODI

SEZIONE PRIMA CIVILE

(SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI W LODI PIERWSZA IZBA CYWILNA)

..*.*

Sędzia prowadzący sprawę [...]

[...] w sprawie [...] wszczętej przez:

AT [...]

(strona powodowa)

przeciwko

ⁱ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

CT, [...] jako przedsiębiorstwo wyznaczone przez Fondo di garanzia per le vittime della strada (fundusz gwarancyjny dla ofiar wypadków drogowych) [...]

(strona pozwana)

wydaje [...] następujące

POSTANOWIENIE

w trybie art. 267 TFUE

Odesłanie prejudycjalne w przedmiocie wykładni do Trybunału Sprawiedliwości

..*.*

1. Przedmiot postępowania i istotne okoliczności faktyczne.

Pozwem z dnia 11 lutego 2022 r. AT wniosła powództwo przeciwko OSOBIE-3, będącej spadkobiercą OSOBY-2, oraz CT, temu ostatniemu jako przedsiębiorstwu wyznaczonemu przez Fondo di garanzia delle vittime della strada (fundusz gwarancyjny dla ofiar wypadków drogowych; zwany dalej „FGVS”)¹, w celu uzyskania odszkodowania (w wysokości EUR 233 076,00 wraz z odsetkami i kwotą wynikającą z rewaloryzacji) za szkodę poniesioną w wyniku wypadku drogowego, w którym brała udział w dniu 6 stycznia 2016 R.

AT oświadczyła, że w dniu 6 stycznia 2016 r. w Lodi została zaproszona jako pasażerka do samochodu (Ford Fiesta, z włoską tablicą rejestracyjną), którym dysponowała OSOBA-2.

Podczas przejazdu samochód uległ wypadkowi; przebieg wypadku został ustalony w protokole z wypadku drogowego sporządzonego przez lokalną policję w Lodi [...]. Funkcjonariusze policji lokalnej, po przesłuchaniu uczestników wypadku oraz naocznych świadków, opisali zdarzenie w następujący sposób: pojazd, którym podróżowali OSOBA-2 (kierowca) i AT (pasażerka), uderzył w tył innego pojazdu (prowadzonego przez [...], którym również podróżowało dwóch pasażerów) [...]. Wskutek zderzenia Ford Fiesta, w którym znajdowali się AT i OSOBA-2, uderzył w barierę drogową typu New Jersey i przewrócił się. AT i OSOBA-2 zostali przewiezieni do szpitala.

Co się tyczy kierowcy, test na obecność kokainy, opioidów oraz tetrahydrokannabinolu dał wynik pozytywny. Następstwa wypadku w zakresie stanu fizycznego kierowcy nie są znane, a w każdym razie nie mają znaczenia dla sprawy.

¹ [...]

Jeśli chodzi natomiast o AT, lekarz sądowy wyznaczony przez sąd jako biegły stwierdził, że w wyniku wypadku kobieta doznała poważnego naruszenia integralności fizycznej.

Funkcjonariusze lokalnej policji, którzy interweniowali, w sporządzonym przez nich protokole zaznaczyli, że Ford Fiesta pochodził z kradzieży [...]

W związku z tym przeciwko OSOBIE-2 i AT zostało wszczęte postępowanie karne w sprawie o przestępstwo paserstwa [art. 648 c.p. (włoskiego kodeksu karnego)]; powódka została uniewinniona w następstwie stwierdzenia, że nie popełniła czynu [...]

OSOBA-2 zmarła w toku postępowania.

Po wszczęciu postępowania wstąpiło do niego CT (jako przedsiębiorstwo wyznaczone przez FGVS), wskazując, że odszkodowanie na podstawie art. 283 d.lgs. 209/05 (dekretu ustawodawczego nr 209/05) jest należne jedynie osobom trzecim, które nie wiedziały o bezprawnym użytkowaniu pojazdu, którym podróżowały w momencie wypadku, i przywołując stanowisko Corte suprema di cassazione (sądu kasacyjnego, Włochy) [...], zgodnie z którym to na poszkodowanym powódzie spoczywa obowiązek udowodnienia, że nie wiedział, nie z własnej winy, o bezprawnym użytkowaniu pojazdu. W tym kontekście CT podniosło, że wyrok uniewinniający sądu karnego nie ma znaczenia dla sprawy [...].

[...]

[...] *[pozostałe okoliczności oraz przebieg postępowania niemające znaczenia dla pytań prejudycjalnych]*

[...] Postanowieniem z dnia 20 marca 2024 r. tutejszy sąd [...] wyznaczył stronom termin [...] na przedstawienie stanowiska na piśmie w przedmiocie następujących zagadnień: 1) *istnienie (lub brak) sprzeczności między prawem krajowym [art. 283 codice delle assicurazioni private, włoskiego kodeksu ubezpieczeń prywatnych, w wykładni nadanej mu przez Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny)] i ponadnarodowym (art. 13 dyrektywy 2009/103/WE); 2) istnienie (lub brak) przesłanek wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE.*

Pełnomocnik AT złożył dopuszczone przez sąd pismo procesowe [...]

Pełnomocnik CT złożył dopuszczone przez sąd pismo procesowe [...]

2. Powołane przepisy prawa włoskiego i ich wykładnia sądowa.

Dla celów niniejszej sprawy istotne są przepisy prawa krajowego poniżej przytoczone.

Artykuł 283 ust. 1 d.lgs. 209/2005 (codice delle assicurazioni private) (dekretu ustawodawczego nr 209/2005 ustanawiającego kodeks ubezpieczeń prywatnych) stanowi: „1. Odszkodowanie za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów i jednostek pływających objętych obowiązkiem ubezpieczenia wypłaca utworzony przy CONSAP Fondo di garanzia delle vittime della strada (fundusz gwarancyjny dla ofiar wypadków drogowych), w przypadku gdy: [...] d) pojazd zostaje wprowadzony do ruchu wbrew woli właściciela” [...].

Artykuł 283 ust. 2 d.lgs. 209/2005 (dekretu ustawodawczego nr 209/2005) stanowi: „w przypadku, o którym mowa w ust. 1 lit. d), odszkodowanie przysługuje wyłącznie osobom trzecim, które nie były pasażerami oraz osobom, które były przewożone wbrew ich woli lub które nie wiedziały o bezprawnym użytkowaniu pojazdu”.

Powyższe przepisy zostały zinterpretowane zarówno przez Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny) [...] jak i przez sądy niższych instancji [...] w ten sposób, że dowód dotyczący posiadania wiedzy o nielegalnym pochodzeniu pojazdu spoczywa na poszkodowanym-powodzie, gdyż jest to fakt konstytutywny jego żądania odszkodowawczego.

[...] [*orzecznictwo Corte suprema di cassazione (sądu kasacyjnego)*]

W wyroku nr 12231/2019 stwierdzono dosłownie: „[j]edyna różnica, wynikająca z tekstu wspólnotowego i przepisów krajowych, polega na rozkładzie ciężaru dowodu w zakresie, w jakim uregulowania wspólnotowe nakładają ów ciężar na ubezpieczyciela, a przepisy wewnętrzne, nie wypowiadając się w sposób jasny w tym względzie, sugerują jednak, że brak wiedzy o bezprawności jest faktem konstytutywnym roszczenia, którego udowodnienie spoczywa na poszkodowanym. Ustawodawca włoski, wprowadzając w życie uregulowanie wspólnotowe i zapewniając ochronę ubezpieczeniową osobom, którym wcześniej nie przysługiwało odszkodowanie, nie mógł nie zająć się przypadkami, w których odszkodowanie nie przysługuje osobie trzeciej przewożonej wbrew swojej woli lub nieświadomej bezprawności użytkowania pojazdu. Obciążenie poszkodowanego ciężarem dowodu jego dobrej wiary należy, w opinii tutejszego sądu, do zakresu swobodnego uznania przysługującego państwu przy implementacji dyrektywy, co nie narusza spójności celu, do którego osiągnięcia dążą prawo wspólnotowe i prawo krajowe, polegającego na odmowie przyznania odszkodowania osobie, która posiada wiedzę o pochodzeniu pojazdu z kradzieży”.

3. Przepisy ponadnarodowe.

Normatywnym punktem odniesienia mającym zastosowanie *ratione temporis* jest, w prawie wtórnym Unii Europejskiej, dyrektywa 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. (Dz.U. 2009, L 263, s. 11)

Artykuł 13 tej dyrektywy stanowi:

- w akapicie pierwszym ust. 2, że: „2. W przypadku pojazdów skradzionych lub uzyskanych w wyniku przemocy, państwa członkowskie mogą ustalić, że instytucja, o której mowa w art. 10 ust. 1, wypłaca odszkodowanie zamiast zakładu ubezpieczeń, na warunkach przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu”;
- w akapicie pierwszym ust. 1, że: „[Każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia] uznania za bezskuteczny każdego przepisu lub postanowienia umownego zawartego w polisie ubezpieczeniowej wydanej zgodnie z art. 3 w stosunku do roszczeń osób trzecich poszkodowanych w wypadku, gdy ten przepis lub postanowienie umowne wyłącza z zakresu ubezpieczenia użytkowanie pojazdu przez: a) osoby niebędące ani wyraźnie, ani w sposób dorozumiany do tego upoważnione; b) osoby nieposiadające prawa jazdy pozwalającego im na prowadzenie danego pojazdu; c) osoby, które nie przestrzegają ustawowych wymogów technicznych dotyczących stanu i bezpieczeństwa danego pojazdu”;
- w akapicie drugim ust. 1, że: „przepis lub postanowienie, o których mowa w lit. a) akapit pierwszy, mogą być powoływane przeciwko osobom, które dobrowolnie zajęły miejsce w pojeździe, który spowodował szkodę, jeśli zakład ubezpieczeń udowodni, że wiedziały one o tym, że pojazd ten został skradziony”.

Sądowi odsyłającemu nie są znane żadne wyroki Trybunału Sprawiedliwości wyraźnie ukierunkowane na dokonanie wykładni art. 13 dyrektywy 2009/103/WE.

Jednakże w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, wprawdzie ukształtowanym na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów w tym zakresie (tzw. druga, trzecia i czwarta dyrektywa w tej dziedzinie, wydane odpowiednio w 1984 r., 1990 r. i 2000 r.), powszechne jest stanowisko, że przepisy prawne lub klauzule umowne skutkujące wyłączeniem stosowania polisy ubezpieczeniowej mogą być powoływane przeciwko osobom poszkodowanym w wypadku drogowym jedynie wówczas, gdy „zakład ubezpieczeń może udowodnić, że osoby zajmujące całkowicie dobrowolnie miejsce w pojeździe, który spowodował szkodę, wiedziały, że pojazd ów był skradziony” (Trybunał Sprawiedliwości, wyrok z dnia 30 czerwca 2005 r., *Candolin*, C-537/03, pkt 23; zob. również Trybunał Sprawiedliwości wyrok z dnia 1 grudnia 2011 r., *Churchill*, C-442/10, pkt 35).

4. Pisma procesowe stron i podniesione argumenty.

[...] [T]utejszy sąd wezwał strony do przedstawienia stanowisk na piśmie dotyczących [...] następujących zagadnień: 1) *istnienie (lub nieistnienie) sprzeczności między prawem krajowym [art. 283 codice delle assicurazioni private, kodeksu ubezpieczeń prywatnych, w wykładni nadanej mu przez Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny)] i ponadnarodowym (art. 13 dyrektywy 2009/103/WE); 2) istnienie (lub nieistnienie) przesłanek wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE.*

Pełnomocnik AT [...] podniósł, że art. 13 dyrektywy 2009/103/WE jest sformułowany w sposób dostatecznie jasny, aby przyjąć, że ciężar dowodu spoczywa na FGVS. Ponadto wniósł on o niestosowanie przepisu krajowego w przypadku sprzeczności między prawem Unii Europejskiej a prawem krajowym.

Pełnomocnik CT [...] przywołał krajowe orzecznictwo sądów rozpoznających sprawy co do istoty oraz sądu kasacyjnego, zgodnie z którym ciężar dowodu na okoliczność pochodzenia pojazdu z kradzieży spoczywa na powodzie/poszkodowanym. W tym względzie pełnomocnik CT podkreślił, że Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny) w przypadkach, w których orzekał w przedmiocie stosowania przepisu krajowego, nigdy się nie zdecydował - mimo że teoretycznie był do tego zobowiązany na podstawie art. 267 TFUE – na wystąpienie z pytaniem prejudycjalnym, wychodząc z założenia, że dokonana przez niego wykładnia nie będzie sprzeczna z dyrektywą 2009/103/WE.

5. Uzasadnienie odesłania prejudycjalnego i stanowisko sądu odsyłającego.

Tutejszy sąd uznaje za celowe zwrócenie się z urzędu do Trybunału Sprawiedliwości o pomoc w dokonaniu wykładni art. 13 dyrektywy 2009/103/WE.

Pamiętając o tym, że krajowy organ sądowy jest zobowiązany „interpretować prawo krajowe w najszerszym możliwym zakresie w świetle brzmienia i celu danej dyrektywy, aby osiągnąć rezultat przez nią przewidziany” (zob. dosłownie, m.in., wyrok z dnia 5 października 2004 r. w sprawach połączonych od C-397/01 do C-403/01, *Pfeiffer*, pkt 113 i inne przytoczone tam precedensy), sąd odsyłający uważa za konieczne, aby Trybunał Sprawiedliwości, będący instytucją, na której spoczywa obowiązek dokonania prawidłowej wykładni przepisów ponadnarodowych, wypowiedział się w przedmiocie ww. przepisu, tak by nie dopuścić do utrwalenia się w orzecznictwie krajowym wspomnianej wyżej linii orzeczniczej, która mogłaby się okazać niespójna z uregulowaniami ponadnarodowymi.

Artykuł 13 dyrektywy 2009/103/WE zezwala – „mogą ustalić” – (czyli bez nakładania jakiegokolwiek obowiązku), aby państwa członkowskie przewidziały,

że instytucja, o której mowa w art. 10 ust. 1, wypłaca odszkodowanie osobie poszkodowanej w wypadku drogowym spowodowanym przez pojazd, który został skradziony; brak jest natomiast wyraźnych postanowień - zarówno w art. 13, jak i w art. 10 dyrektywy 2009/103/WE – co do tego, czy w sytuacji, gdy ustawodawca przewidział wypłatę odszkodowania przez wyznaczoną do tego instytucję, na tej ostatniej (czy też na poszkodowanym-powodzie) spoczywa *onus probandi* w przedmiocie posiadania przez poszkodowanego wiedzy o bezprawnym użytkowaniu pojazdu. Artykuł 13 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2009/103/WE odnosi się w istocie jedynie do konkretnego przypadku roszczenia skierowanego przeciwko zakładowi ubezpieczeń.

Zdaniem sądu odsyłającego należy zatem wyjaśnić, czy w przypadku, gdy ustawodawca krajowy postanowił przewidzieć wypłatę odszkodowania przez instytucję, o której mowa w art. 10 ust. 1, dyrektywy 2009/103/WE (jak ma to miejsce we Włoszech), możliwe jest również, o ile nie doprowadzi to do powstania sprzeczności z prawem Unii Europejskiej, przyjęcie zasad dowodowych, które nakładają na poszkodowanego ciężar udowodnienia okoliczności, że nie wiedział o pochodzeniu pojazdu z kradzieży, czy też z całościowego brzmienia przepisów dyrektywy 2009/103/WE należy wywieść wniosek przeciwny.

Orzeczenie, którego dotyczy wniosek, ma w niniejszym postępowaniu istotne znaczenie, ponieważ rozkład ciężaru dowodu co do wiedzy (lub jej braku) o nielegalnym pochodzeniu mienia ma decydujące konsekwencje dla możliwości uwzględnienia (lub nie) żądania i w rezultacie dla wypłaty wnioskowanego odszkodowania. Wymogu znaczenia nie podważa również fakt, [...], że kobieta została uniewinniona od zarzutu popełnienia przestępstwa paserstwa, ponieważ dana osoba może wiedzieć o nielegalnym pochodzeniu mienia, nie biorąc udziału we wspomnianym przestępstwie. Jest zatem oczywiste, że rozkład *onus probandi* nabiera w niniejszej sprawie, tak jak w każdej innej analogicznej sytuacji, która mogłaby zaistnieć w przyszłości, zasadniczego znaczenia.

Tutejszy sąd [...] uważa, że łączna lektura przepisów dyrektywy sugeruje, że ciężar udowodnienia przesłanki pochodzenia pojazdu z kradzieży powinien spoczywać na instytucji, o której mowa w art. 10 ust. 1 dyrektywy 2009/103/WE (we Włoszech FGVS).

Poza brzmieniem art. 13 dyrektywy 2009/103/WE wskazują na to:

- (i) wykładnia systemowa art. 10 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2009/103/WE, zgodnie z którym – w przypadku użytkowania pojazdów nieubezpieczonych – okoliczność posiadania przez poszkodowanego wiedzy co do braku ubezpieczenia musi być udowodniona przez instytucję w celu wyłączenia obowiązku wypłaty odszkodowania. Oczywisty wydaje się zatem zamiar ustawodawcy ponadnarodowego, aby to instytucję – a nie poszkodowanego – obciążyć obowiązkiem przedstawienia dowodu na istnienie jakiegokolwiek okoliczności uniemożliwiającej wypłatę odszkodowania, również

- w odniesieniu do konkretnej osoby (a nie tylko w przypadku, gdy drugą stroną jest zakład ubezpieczeń);
- (ii) literalne odesłanie zawarte w art. 13 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2009/103/WE, do ust. 1 tego samego przepisu („wypłaca odszkodowanie zamiast zakładu ubezpieczeń, na warunkach przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu”);
 - (iii) ogólna zasada, zgodnie z którą *vulneratus ante omnia reficiendus*, leżąca u podstaw całego ponadnarodowego zbioru przepisów regulujących obowiązkowe ubezpieczenie pojazdów mechanicznych, którą Trybunał Sprawiedliwości często przyjmował za podstawę swoich orzeczeń w tej materii (zob. w szczególności wyrok Trybunał Sprawiedliwości z dnia 1 grudnia 2011 r., *Churchill*, C-442/10). W związku z tym, skoro *ratio legis* polega na zapewnieniu nieponoszącemu winy poszkodowanemu dostępu do sprawiedliwego odszkodowania, to trudno zrozumieć, jak można byłoby na niego nałożyć obowiązek udowodnienia okoliczności (co więcej o charakterze negatywnym, a mianowicie „niewiedzy”), której wykazanie jest prawie niemożliwe;
 - (iv) zasada skuteczności prawa Unii Europejskiej – jako uznane ograniczenie autonomii proceduralnej państw członkowskich – zgodnie z którą przepisy krajowego prawa procesowego nie mogą prowadzić do tego, że skorzystanie z procedur ochrony praw wywodzonych z ponadnarodowych źródeł stanie się niemożliwe lub nadmiernie utrudnione (zob. m.in. wcześniejsze wyroki Trybunału Sprawiedliwości w tej kwestii, z dnia 14 grudnia 1995 r., C-312/93, *Peterbroeck* i z dnia 19 listopada 1991 r., C-6/90 i C-9/90, *Francovich*). W niniejszej sprawie wykonywanie przyznanego poszkodowanemu prawa, wyraźnie wywodzonego z ponadnarodowego źródła, może zostać poważnie utrudnione przez obowiązek udowodnienia okoliczności, która ma charakter negatywny i która, przede wszystkim, jest prawie niemożliwa do wykazania przez osobę dochodzącą odszkodowania.

Z tego punktu widzenia kierunek wypracowany w orzecznictwie krajowym nie tylko nie jest wiążący dla tutejszego sądu, ale także wydaje się niezbyt przekonujący: co więcej, to właśnie uzasadnienia wyroków Corte suprema di cassazione (sądu kasacyjnego) skłaniają do wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

W przytoczonych orzeczeniach, w szczególności w wyroku nr 12231/2019, Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny) wychodzi z założenia, że istnieje konflikt między prawem ponadnarodowym a prawem krajowym, by następnie stwierdzić, że rozbieżność tę można (zgodnie z prawem) przypisać marginesowi swobody, jaką dysponuje ustawodawca przy dokonywaniu transpozycji dyrektywy.

Tymczasem nie wydaje się, aby te dwa twierdzenia mogły współistnieć: albo utrzymuje się, że istnieje sprzeczność między europejskimi i krajowymi

przepisami, a antynomia jest rozwiązywana przy użyciu przewidzianych w tym celu kryteriów (przede wszystkim wykładni zgodnej z prawem ponadnarodowym, wraz z obowiązkiem zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości w przypadku wątpliwości co do wykładni), albo twierdzi się, że ustawodawca krajowy nie był związany sposobem transpozycji. W tym ostatnim przypadku jednak błędem jest już nawet dostrzeganie konfliktu między przepisami: jeśli przyjąć, że dyrektywa nie wiąże ustawodawcy (ani sądów) w odniesieniu do rozkładu *onus probandi*, wówczas państwo członkowskie zachowałoby nienaruszoną sferę autonomii w regulowaniu przesłanek roszczeń odszkodowawczych oraz ciężaru dowodu, co nie skutkowałoby powstaniem żadnej sprzeczności.

Zwięzłe podsumowanie powyższych argumentów prowadzi do wniosku, że konieczne jest, aby Trybunał Sprawiedliwości wypowiedział się w przedmiocie prawidłowej wykładni przepisów ponadnarodowych, w szczególności art. 13 i 10 dyrektywy 2009/103/WE, tak aby wyjaśnić, czy w przypadku roszczeń odszkodowawczych wniesionych do instytucji odpowiedzialnych za wypłatę odszkodowań dla tzw. ofiar wypadków drogowych ciężar udowodnienia posiadania wiedzy o pochodzeniu pojazdu z kradzieży spoczywa na wnioskodawcy, czy też na instytucji.

5. Pytania prejudycjalne.

[...]

[...] [*pytania prejudycjalne przedstawione w sentencji*]

6. Sentencja.

Z powyższych względów Tribunale di Lodi, orzekający w składzie jednoosobowym [...]:

(A) Postanawia, na podstawie art. 267 TFUE, zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującymi pytaniami prejudycjalnymi w przedmiocie wykładni:

1. Czy art. 13 dyrektywy 2009/103/WE należy interpretować w ten sposób, że w razie wypadku drogowego, w którym brała udział osoba przewożona pojazdem pochodzącym z kradzieży, obowiązek udowodnienia, że poszkodowany wiedział o pochodzeniu pojazdu z kradzieży, spoczywa na instytucji odpowiedzialnej za odszkodowanie w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2009/103/WE?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy przepis ten, tak interpretowany, stoi na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak uregulowanie włoskie, interpretowanemu i stosowanemu w ten sposób, że ciężar dowodu spoczywa na osobie przewożonej i poszkodowanej?

[...] *[postępowanie]*

(C) **Zawiesza** postępowanie do czasu uzyskania rozstrzygnięcia Trybunału Sprawiedliwości.

Lodi, 20 maja 2024 r.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY